

aktioner Sted ved Fredericia Bank og Sparekasse, som jeg senere skal komme til, vil jeg straks sige, at hvis de Oplysninger, der indeholdes i denne Artikel, ere rigtige, har der ogsaa fundet kriminelle Transaktioner Sted. Det oplyses nemlig i denne Artikel, at der er blevet udbetalt Udbytte af Aktiekapitalen, efter at baade Aktiekapital og Reservefond var gaaede tabt. Det maa dog sikkert være kriminelt, naar en Bankdirektør og Formanden for en Bankbestyrelse udbetaler Udbytte af en Aktiekapital, som dem vittterligt er fuldkommen tabt, endog tillige med Reservefondene.

Men i øvrigt er der ved hele denne Affære det mærkelige, at der er en højst intim Forbindelse mellem en Sparekasse og en Bank, siges der i denne Artikel. Ja, den er saa intim, at naar Folk indskyde deres Penge i Sparekassen, gaa disse Penge over i Banken, og saa anvendes de i Bankens Spekulationer. Det er imidlertid netop det, Sparekasseloven vilde hindre og forbyde. Dette er, hvis det ikke skulde være strafbart, i alle Tilfælde i højeste Grad utilbørligt, og man maa sige, at paa de Bank- og Sparekasseledere, som gøre det, hviler der en meget stærk Skyld. Men naar man saa ser, at i Spidsen for denne Banks og Sparekasses Bestyrelse staar der en Retsembedsmand, Borgmester Scharling, maa man dog sige, at det er fuldkommen utilstedeligt, at den Mand, som Staten sætter til at pleje Retten i en Jurisdiktion, paatager sig paa en Gang at være Formand for en Bank og en Sparekasse, som drives under eet paa den Maade, at Sparekassens Penge anvendes i Bankens Spekulationer, og jeg maa udtale min stærkeste Beklagelse af, at vi her i Landet have en Regering, som ikke har fundet Anledning til at skride ind overfor en saadan Embedsmand. Jeg maa haabe, at dette skyldes, at Regeringens Medlemmer i deres Travlhed ikke have været opmærksomme paa dette Forholds sande Karakter, og at Regeringen nu, da den er bleven gjort opmærksom derpaa, vil vide, hvad den skal foretage sig overfor en Retsembedsmand, som bærer sig saaledes ad.

Det er overhovedet et utilbørligt Forhold, at den, som er Dommer i en Jurisdiktion, sidder som Formand i en Forretning, der maaske er Jurisdiktionens største Forretning. Det er meget sandsynligt, at Fredericia Bank og Sparekasse til sammen har været den største Privatforretning i den Jurisdiktion. Skulde da

Forholdet virkelig være det, at naar der opstod Retstrætter mellem denne Bank eller Sparekasse og de mange Hundreder, maaske Tusinder af Mennesker, som stod i forretningsmæssig Forbindelse med den, skulde da Dommeren i Sagen være Sparekassens eller Bankens Formand? Eller er Forholdet det, at en Retsembedsmand uantastet kan gøre sig inhabil som Dommer, fordi han staar i Spidsen for en privat Forretning, der berører Tusinder af hans Jurisdiktions Beboere saaledes, at der kan være den største Sandsynlighed for, at der kan opstaa Proces efter Proces, i hvilke man med stor Bekostning maa ansætte Sættedommere, fordi den ordinære Dommer i Jurisdiktionen er Formand i den paagældende Bank eller Sparekasse?

Jeg bemærker dette, fordi det har almindelig Interesse. Det er ikke alene i Fredericia, dette Forhold finder Sted, om end det forhaabentlig er alene i Fredericia, at en Retsembedsmand paa en Gang har været Formand for en Bank og en Sparekasse, som dreves utilbørligt og efter al Sandsynlighed ogsaa begik kriminelle Transaktioner. Ogsaa hvor der handles fuldkommen ærligt, er det uheldigt, at Jurisdiktionens Dommer indenfor sin egen Jurisdiktion beklæder Stillingen som Formand for saa store Forretninger, som Banker og Sparekasser i Regelen ere, eller overhovedet er Medlem af Bestyrelsen. Men dette finder meget almindelig Sted her i Landet.

Det maa dog vist betegnes som en ren Skandale, at en forholdsvis stor Del af Indlaanssummen i Sparekassen til Stadighed har været anbragt i Fredericia Bank. Det er for Resten karakteristisk, at i denne Artikel siges der med stor Glæde, at Direktør Madsens Ærlighed har staaet sin Prøve, og derefter siges det: „Om han i et svagt Øjeblik havde faaet Lyst til Børsspil, hvad kunde der ikke være sket?“ Er dette altsaa nu Maalestocken her i Landet, at naar man ikke har bortsvindlet 14—15 Mill. ved at spekulere i Guldmineaktier eller lignende, er man en ærlig Mand, selv om man staar i Spidsen for en Forretning, som mod Lovens Hensigt sammenblander Sparekassemidler og Bankmidler, og oven i Købet driver denne Forretning saaledes, at man, som det ogsaa oplyses i denne Artikel, „vedblev endog stadig væk at udbetale Udbytte“, efter at det var blevet ganske klart, at baade Aktiekapital og Reservefond og mere til var tabte? Saadan en Mand kalder man altsaa nu i vore Dage i Dan-